

Судбински контраст Београда

Средином јуна, Београд ће угостити начелнике генералштабова из 69 земаља које чине НАТО савез, програм Партнерство за мир, Медитерански дијалог, Истанбулску иницијативу, али и одабране земље.

Прва конференција ове врсте организована је пре пет година у Македонији. Следили су слични скупови у Македонији, Норвешкој, Албанији и Финској. У Финској је било 47 војних делегација, а за београдски НАТО самит, како ову конференцију незванично у Србији називају, тврди се да ће бити највећи на свету.

Очекује се око 250 учесника, чији боравак у најлуksузнијим београдским хотелима треба да плати НАТО, а најављено је да ће Србији остати око 200.000 долара зараде.

НАТО са партнерским организацијама у Београд долази након Лисабонског самита, који су многи аналитичари означили као кључни. У Лисабону, новембра прошле године, усвојен је нови стратешки концепт за ову деценију, усвојен је споразум о ракетном штиту и донета одлука о повлачењу из Авганистана.

Председник Димитриј Медведев тада је позвао амерички Сенат да покаже одговорност и ратификује СТАРТ, руско-амерички споразум о нуклеарном наоружању, упозоравајући још тада на “реципроцитет” у одговору Русије и упозоравајући да ће бити велика срамота ако СТАРТ не буде усвојен.

У међувремену, НАТО је објавио да ће у Румунији бити постављене ракете фамозног антиракетног штита, а улога алијанске и ЕУ на Косову и Метохији никако не иде у прилог Србији и њеној званичној политици.

Осим тога, ту је и војни напад на Либију и тврдња америчких политичара из Реганове администрације, коју је пренела београдска Политика, да је један од разлога тог напада и немира у Сирији, потискивање интереса Русије и Кине из Средоземља.

Јунски самит НАТО-а у Београду, јесте повратак злочинца, овога пута у друштву, на место злочина и велика контроверза српске политике, етике и расположења јавности. Питање је шта ће учесници конференције у Београду битно ново саопштити. Али, питање је и како ће јавност у самој Србији реаговати на судбински контраст властите стварности: београдске рушевине и споменици страдалима из 1999. године спрам насмејаних лица НАТО лидера.

Ипак то није једини контраст српске стварности. Јавност Србије није наклоњена НАТО пакту, то показују сва релевантна истраживања, али још увек жели у ЕУ. Јавност Србије јесте за сарадњу са Хашким трибуналом, али не би да испоручи генерала Ратка Младића. Та јавност жели тржишне промене, али није задовољна приватизацијом. Значајан број “присталица” Русије окупља опозициона политичка странка која је све ближа ЕУ и амбасадама истакнутих чланица НАТО савеза.

На крају, српска интернет заједница снажно је и масовно поздравила вест да се воде преговори са Русијом о ступању у Организацију уговора о колективној безбедности, али ни једна снажна политичка странка у свом програму нема предвиђену сарадњу са овом значајном међународном организацијом.

Српска јавност је још увек јавност крајности. Она међународну политику често посматра само као конфронтацију, а не као дугорочан процес. Ретки аналитичари и политички лидери у Србију имају слуха за пажљиво праћење све сложенијих односа које Русија и блок који стасава око ње гради са НАТО пактом.

Због тога српска јавност још увек нема довољно сензибилитета да пронађе место своје државе унутар значајних међународних кретања. Место које би по природи ствари

требало да припадне Србији, данас врло вешто све активнијом политиком сарадње заузима мала Словенија.

Окупљање НАТО савеза и партнера у Београду, за Србију би требало да је из моралних разлога неприхватљиво. Прво због војне агресије тог савеза 1999. године и отимања територије Косова и Метохије, које је наставак незаконите политике агресије. Сва је прилика да ће сви ови аргументи бити снажно пригушени средином јуна у Београду.

Ипак, по свој прилици тада се неће догодити ништа судбински важно. Странке и цивилне организације, које изражавају противљење организовању проширене НАТО конференције у Београду, неће из безбедносних разлога ни бити у прилици да изведу грађане на улице.

Формална реторика сарадње, осмеси и блицеви фото-апарата прекриће суштинску истину о хиљадама убијених, рушевинама које још зјапе у центру Београда и отимању територије управо у режији НАТО пакта. А све у име мита о срећној будућности благостања, која треба да започне чим Србија ступи у евроатлантске интеграције и почне беспоговорно да испуњава све захтеве.

Аутор: Бранко Жујовић

(Глас Русије)